

Arrest

nr. 112 205 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X , als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, op 3 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DECALUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in Mashad (Iran), op 19.05.1375 (10 augustus 1996). U verklaart ongeveer zestien jaar te zijn. U verklaart Iran te hebben verlaten, samen met uw vader S.N.A. (OV ...) en uw jongere broer S.A.R. (OV ...). U verklaart dat u ongeveer elf of twaalf jaar oud was, toen uw vader scheidde van uw Afghaanse moeder M.. Na de scheiding gingen u en uw broer bij uw grootouders (vaderszijde) wonen en gingen jullie geregeld op bezoek bij jullie moeder. Dan trouwde uw vader met een Iraanse vrouw, A.M.M. (OV ...) en ging hij met haar en haar dochter samenwonen. U en uw broer verbleven bij uw grootouders omdat jullie vader bang was dat de ex-man van M. jullie iets zou aandoen. Deze man had uw vader bedreigd en ook verwond. U zegt dat u, uw vader en uw broer Iran dienden te ontvluchten uit vrees voor de ex-man van uw vaders tweede

vrouw, van Iraanse origine. Toen jullie in Griekenland waren, kwamen ook uw stiefmoeder en haar dochter M. daar aan. Het werd zo geregeld door de smokkelaar dat u met hen eerst doorreisde richting België. Uw stiefmoeder en haar minderjarige dochter vroegen in België asiel aan op 18 februari 2011. U kreeg een voogd toegewezen en diende een asielaanvraag in op 4 april 2011. Vervolgens, vertrok uw broer met een ander gezin vanuit Griekenland en diende hij in België een asielaanvraag in op 13 mei 2011. Uw vader kwam als laatste aan in België en diende een asielaanvraag in op 28 juni 2011.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u dat dit heel moeilijk zou zijn, omdat de familie van uw moeder, haar broers en haar ouders heel erg boos zijn en er wellicht erge ruzie van zou komen. Verder zegt u dat een terugkeer naar Afghanistan ook heel moeilijk zou zijn omdat u en uw broer, er nooit geleefd hebben en de cultuur in Afghanistan veel verschilt van deze in Iran, vooral wat betreft de vrijheid van de meisjes. Na het vertrek van u, uw broer en uw vader, keerde uw moeder terug naar haar ouders in Herat.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Immers, u baseert uw vrees bij terugkeer integraal op de motieven van uw vader, zijnde een vrees voor de familie van uw moeder omdat uw vader hertrouwde met een Iraanse vrouw. Tevens stelt u dat het voor u bijkomend heel moeilijk zou zijn om in Afghanistan te wonen, omdat u er niet geboren bent en meisjes er aanzienlijk minder vrij zijn dan in Iran of Europa (gehoorverslag CGVS p.5). U brengt zelf onvoldoende elementen naar voor waaruit blijkt dat u persoonlijk het slachtoffer zou worden van vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Echter, inzake de asielaanvraag van uw vader werd hem de hoedanigheid van vluchteling, alsook de subsidiaire bescherming geweigerd, omdat hij onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er in hoofde van zijn persoon, of ten aanzien van u en uw broer, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, of dat er een ernstig risico bestaat op schade zoals omschreven in het artikel 48/4, par. 2, b en c van de Vreemdelingenwet. De beslissing genomen ten aanzien van uw vader luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar vader, (N.A.S.). Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 112 204 van 17 oktober 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van (N.A.S.) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in de stad Herat, maar sinds dertig jaar woonachtig in Iran, Mashad. U bent een sjiitische moslim. U verklaart dat u als kind samen met uw familie Afghanistan verliet op de vlucht voor de oorlogssituatie. In Iran bevinden zich tot op heden uw ouders, uw broers en zussen, alsook uw familie langs vaderszijde. U en uw familie hadden een tijdelijk verblijfsstatuut tot op het moment van uw vertrek uit Iran op 20.05.1389 (11 augustus 2010). U vertrok uit Iran samen met uw twee minderjarige kinderen S.S. (OV ... en CG ...) en S.A.R. (OV ... en ...). In Griekenland werd u herenigd met uw Iraanse echtgenote, A.M.M. (OV ... en CG ...) en haar minderjarige dochter, M.B.M.

U verklaart dat u op 15.10.1373 (5 januari 1995) huwde met uw nicht M., de dochter van uw oom langs moederszijde. U heeft vier ooms langs moederszijde waarvan er twee in Iran wonen en twee in Afghanistan. Twee jaar na uw huwelijk zijn uw schoonouders teruggekeerd naar Afghanistan. Jullie huwelijk liep op de klippen en met wederzijdse toestemming, maar zonder toestemming noch medeweten van haar ouders en broers die in Herat wonen, scheidde u van haar op 09.07.1387 (1 oktober 2008). Dit viel niet in goede aarde bij uw (ex-) schoonfamilie die van mening was dat de reputatie van de familie was aangetast. Na de scheiding kreeg u het hoederecht over uw kinderen. Uw ex-vrouw ging bij haar zus en schoonbroer wonen, die eveneens in Mashad wonen. U en uw kinderen woonden bij uw ouders. Op 18.01.1388 (7 april 2009) huwde u met A.M.M., in het bureau van het Comité hezbollah, aangezien het als Afghaanse vluchteling in Iran niet mogelijk is om officieel te huwen met een Iraanse. U zegt dat uw huwelijk enkel geldig is voor de Afghaanse autoriteiten en niet voor de Iraanse. Toen uw huwelijk bekend werd bij de familie van uw ex-vrouw, vernam u via via dat haar broers hadden gezegd dat u de eer van de familie had aangetast en dat ze "uw bloed zouden drinken". Na het vertrek van u en uw kinderen, ging uw ex-vrouw terug naar haar ouders in Herat, Afghanistan. U had haar niets gezegd over uw vertrek uit Iran.

U woonde in Iran samen met uw nieuwe vrouw en haar dochter uit haar eerste huwelijk, dat ontbonden werd omdat ze herhaaldelijk werd mishandeld door haar aan drugs verslaafde echtgenoot. M. kreeg de voogdij over haar dochter, maar haar ex-man kreeg een beperkt bezoekrecht. Zowel zij als u werden herhaaldelijk door hem bedreigd. Nadat hij had vernomen dat u een Afghaan was, werd hij woest en ongeveer drie maanden voor uw vertrek uit Iran werd u door hem met een mes aangevallen.

De problemen met de ex-echtgenoot van uw vrouw zijn de redenen waarom u Iran heeft verlaten. U vreesde zowel voor haar als uw eigen leven, alsook het leven van uw kinderen. Eerst vertrokken u en uw beide kinderen en pas na een maand, u was toen in Griekenland, kwamen uw vrouw en haar dochter naar Turkije. Het was zo geregeld omdat uw vrouw een legaal paspoort had en met het vliegtuig naar Turkije kon reizen. Vervolgens kwamen jullie terug samen in Griekenland, waar uw vrouw na vijf maanden eerst vertrok, samen met haar dochter en uw dochter. Uw vrouw en haar minderjarige dochter vroegen in België asiel aan op 18 februari 2011. Uw dochter kreeg een voogd toegewezen en diende een asielaanvraag in op 4 april 2011. Vervolgens, vertrok uw zoon met een ander gezin vanuit Griekenland en diende hij in België een asielaanvraag in op 13 mei 2011. U kwam als laatste aan in België en diende een asielaanvraag in op 28 juni 2011.

Gezinsproblemen in België hebben ertoe geleid dat u en uw vrouw niet meer op hetzelfde adres woonachtig zijn. In een schrijven van 16 april 2012 liet uw advocaat aan het CGVS weten dat jullie geen koppel meer zijn, en dat jullie niet wensen dat jullie dossiers samen worden behandeld. In uw gehoor dd. 3 december 2012 komt u hierop terug en stelt u dat jullie nog altijd een koppel zijn, maar omwille van familiale problemen niet samenwonen, doch geregeld op bezoek gaan bij elkaar.

U legt volgende documenten neer: een akte van echtscheiding, een 'taskara' van uw vader, vier kopieën van tijdelijke vluchtelingenkaarten (van u en uw twee kinderen) en een huwelijksakte van comité Hezbollah Afghanistan (origineel).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden opgemerkt dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor

vervolging kan worden vermoed, zoals omschreven in bovenstaande Conventie, namelijk persoonlijk, daadwerkelijk, en systematisch op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U zegt dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees heeft voor uw ex-schoonfamilie omdat u hertrouwd bent met een Iraanse vrouw (gehoorverslag CGVS p. 8). U verklaart dat u en uw eerste vrouw gescheiden zijn met onderlinge toestemming, echter zonder toestemming noch medeweten van de familie van uw ex-vrouw, tevens uw nicht langs moederszijde (gehoorverslag CGVS p. 4). Hierdoor was haar familie, nl. haar ouders en broers die in Herat wonen, ontstemd omdat ze het als een schending van de familie-eer beschouwen.

De door u aangehaalde elementen van vrees, namelijk uw angst voor uw ex-schoonfamilie, op basis van uw echtscheiding, zijn familiaal van aard, en zijn bijgevolg vreemd aan de (hierboven opgesomde) criteria van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

U heeft onvoldoende elementen aangebracht waaruit blijkt dat u het risico loopt slachtoffer te worden van erwraak vanwege uw ex-schoonfamilie waardoor u evenmin aannemelijk maakt dat er in uw hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

U verklaart dat u via via vernam dat naar aanleiding van uw huwelijk met een Iraanse vrouw, uw ex-schoonbroers hadden gezegd "dat ze uw bloed zouden drinken". Desondanks maakt u nergens melding van een directe, concrete bedreiging. Dit is zeer opmerkelijk aangezien u verklaart dat twee van uw vier ooms (langs moederszijde, en dus ook langs de kant van uw ex-vrouw) in Iran wonen (gehoorverslag CGVS p. 3). Deze ooms waren op de hoogte van de scheiding en hebben via gesprekken nog geprobeerd deze af te wenden (gehoorverslag CGVS p. 8). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat zij u zouden hebben bedreigd of naar het leven zouden staan. U geeft enkel aan dat u 'via via' vernomen heeft dat de broers van uw ex-vrouw in Afghanistan heel kwaad waren nadat ze van uw nieuwe huwelijk hoorden, en dat ook uw twee ooms langs moederzijde in Iran kwaad waren (gehoorverslag CGVS p. 8). Echter, het loutere feit dat zij ontstemd waren over de echtscheiding, maakt op zich nog geen vervolging uit, noch wijst dit op een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U gevraagd of de door uw ex-familie geuite bedreigingen, die u enkel uit tweede hand heeft vernomen - nl. via een andere Afghaanse familie - ernstig zijn (gehoorverslag CGVS p. 9), verwijst u naar de traditionele cultuur in Afghanistan en dat het huwelijk voor sommige families heel belangrijk is. Nochtans blijft uw vrees zeer hypothetisch en heeft er zich ten aanzien van uw persoon nooit iets concreets voorgedaan: u bent nooit rechtstreeks aangesproken door uw ex-schoonbroers, laat staan dat u rechtstreeks door hen zou zijn bedreigd of dat er zich feiten zouden hebben voorgedaan die als onrustwekkend kunnen worden beschouwd. Indien zij zich werkelijk dusdanig in hun familie-eer aangetast voelden, zoals u laat uitschijnen, is het weinig aannemelijk dat zij al die tijd niets tegen u zouden hebben ondernomen. Na uw scheiding, in oktober 2008, verbleef u nog ruim twee en een half jaar in Iran nl. tot voorjaar 2011, en deed er zich in dit verband niks concreets voor. Ook uw huwelijk met uw tweede echtgenote zou al dateren van april 2009, waarna u evenzeer, nog een tweetal jaar in Iran verbleef, zonder dat uw ex-schoonfamilie tegen u in actie trad. Er kan dan ook onvoldoende ernst worden gegeven aan uw verklaring dat, omwille van uw scheiding en uw huwelijk met een Iraanse vrouw, uw leven of dat van uw kinderen in gevaar was.

Tevens geeft u aan dat het huwelijk gesloten in het bureau van het Comité van Hezbollah, voor de Afghaanse autoriteiten een geldig huwelijk is (gehoorverslag CGVS p.3). Vanwege de Afghaanse autoriteiten hoeft u bijgevolg niet te vrezen voor uw huwelijk met een Iraanse vrouw.

Wat uw vrees ten aanzien van de ex-man van A. (...) - de vrouw met wie u beweert een tweede keer te zijn gehuwd - dient te worden aangestipt dat u nog steeds over de Afghaanse nationaliteit beschikt en uw asielaanvraag ten aanzien van het land van uw nationaliteit, Afghanistan dus, moet worden beoordeeld. Er is geen enkele reden om aan te nemen, dat in geval van een terugkeer naar Afghanistan, deze persoon u aldaar iets zou kunnen maken of zelfs nog maar zou kunnen/willen traceren.

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen heeft u uw zelfverklaarde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig art. 48/4, §2, b, niet aannemelijk gemaakt.

Het loutere feit dat het CGVS een beslissing tot erkenning van vluchteling in hoofde van A. M. M. (...), de Iraanse vrouw met wie u in Afghanistan officieus (niet officieel) zou zijn gehuwd maar in België niet langer samenwoont, nam doet geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag. Elke asielaanvraag wordt individueel beoordeeld, op basis van de specifieke elementen en mérites aanwezig in dat individuele asioldossier.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat meer bepaald in de stad-Herat te worden beoordeeld. U bent initieel afkomstig van Herat en kan als volwassen man uw leven in een levendige stad zoals Herat, waar u via moederskant nog over familie beschikt (oa. twee ooms, gehoorverslag CGVS p.3), opnieuw aanvatten. Aangezien u uw beweerde vrees voor vervolging ten aanzien van uw ex-schoonfamilie niet aannemelijk heeft gemaakt, is er ook geen reden waarom u niet naar Herat zou kunnen terugkeren.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt

duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat-stad relatief rustig en stabiel is, én het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven.

Herat-stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven. Integendeel, de luchthaven van Herat genereert een grote passagiersstroom, vanuit de luchthaven van Kabul, zowel als vanuit andere bestemmingen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet weerleggen. De scheidingsakte en het trouwboekje zijn een loutere aanduiding van jullie officiële huwelijk. De taskara van uw vader is een aanwijzing van zijn identiteit en Afghaanse afkomst, die hier niet ter discussie staat. De (slecht leesbare) kopieën van de vluchtelingenkaarten van uzelf en uw twee minderjarige kinderen - die eveneens de hoedanigheid van vluchteling en subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd - zijn een aanwijzing van jullie status in Iran die hier evenmin ter sprake staat.

Het CGVS wenst op te merken dat uw beweerde partner, A. M. M. (OV ... en CG ...), van Iraanse nationaliteit, de hoedanigheid van vluchteling werd toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Een eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stelt dat zijn echtgenote en haar minderjarige dochter inmiddels wél werden erkend als vluchteling, dat zij ingevolge relationele problemen apart zijn gaan wonen en via hun raadsman aan de verwerende partij hadden gevraagd om hun dossiers afzonderlijk te behandelen, dat anderszins tijdens het gehoor is gebleken dat de problemen tussen verzoeker en zijn vrouw in wezen kunnen worden herleid tot een slechte verstandhouding tussen de echtgenote en verzoekers dochter, doch tijdelijk van aard zijn. Zij zijn nog steeds een koppel en hun raadsman had dan ook uitdrukkelijk gevraagd om de dossiers samen te behandelen. De verwerende partij had tijdens het gehoor zelf te kennen gegeven dat daaraan gevolg zou worden gegeven. Het is dan ook werkelijk onbegrijpelijk dat verzoeker en zijn kinderen niet worden erkend, hetgeen impliceert dat zij niet in België zullen kunnen blijven wonen terwijl zijn echtgenote en haar kind wel werden erkend en dus wel hier kunnen blijven wonen. Op die manier worden zij van elkaar gescheiden, wat onmiskenbaar een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM, zo concludeert verzoeker.

2.1.2. Verzoekers argument dat hij en zijn vrouw en hun respectievelijke kinderen zullen worden gescheiden omdat zijn niet-erkenning impliceert dat hij en zijn kinderen niet in België zullen kunnen blijven wonen, is in casu niet dienstig. De thans bestreden beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en bovendien biedt de Vreemdelingenwet andere garanties die het recht op het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM –zo dit al zou kunnen worden aangenomen– vrijwaren. Het komt aan verzoeker toe om zijn eventuele rechten dienaangaande uit te putten middels de geëigende procedures.

Voorts, wat het samen behandelen van de dossiers van verzoeker en zijn vrouw betreft, dient erop te worden gewezen dat elke asielaanvraag het voorwerp uitmaakt van een individueel onderzoek, op basis van de specifieke elementen in het asioldossier. Verzoeker betwist niet dat zijn echtgenote Iraanse is, en hij de Afghaanse nationaliteit verklaart te hebben, hetgeen op zich al het identiek karakter van de asielaanvraag in de weg staat. Immers, het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming moet worden gevoerd in het licht van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft. Het feit dat de dossierbehandelaar tijdens het gehoor te kennen had gegeven dat de dossiers van verzoeker en zijn echtgenote samen zouden worden bekeken doet daaraan geen afbreuk en verplichtte de verwerende partij geenszins tot het nemen van een identieke beslissing in hoofde van beide betrokkenen. Verzoeker haalt verder ook geen concrete op de criteria van de vluchtelingendefinitie of de subsidiaire bescherming betrekking hebbende argumenten aan waaruit zou blijken dat de erkenning van zijn vrouw als vluchteling automatisch ook de erkenning van hem en zijn twee kinderen tot gevolg moet hebben. Het eerste middel is dan ook niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het motiverings- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij niet in aanraking is gekomen met directe bedreigingen precies omwille van het feit dat hij niet in Afghanistan maar in Iran woonde. Het feit dat hij via een andere familie heeft vernomen dat zijn ex-schoonfamilie hem wil vermoorden omdat hij getrouwd is met een Iraanse, in combinatie met het feit dat de Afghaanse samenleving een zeer traditionele samenleving is waarin erewraak om een dergelijke reden niet ongewoon is, is nochtans voldoende om van een gegronde vrees voor vervolging te spreken in hoofde van verzoeker.

Voorts, wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie in Herat door de verwerende partij en de conclusie dat aldaar actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat, verwijst verzoeker naar de beleidsnota van de verwerende partij uit september 2010 waarin wordt gesteld dat heel de provincie Herat als onveilig dient te worden beschouwd. Aangezien sedertdien geen nieuwe beleidsnota werd opgesteld moet ervan worden uitgegaan dat deze nog steeds geldig is. Bovendien blijkt ook uit het administratief dossier dat het aantal veiligheidsincidenten in Herat dan misschien wel verminderd zijn, maar dat ze er nog wel zijn en daarbij burgerslachtoffers vallen, zo betoogt verzoeker nog, onder verwijzing naar de SRB die zich in het administratief dossier bevindt, p 39-40.

2.2.2. Verzoekers argumentatie omtrent de vermeende erewraak brengt de motieven van de bestreden beslissing niet in het gedrang: immers maakt hij nog steeds geen melding van een directe en concrete bedreiging. Het feit dat dit louter zou te maken hebben gehad met het gegeven dat hij niet in Afghanistan maar in Iran woonde doet hieraan geen afbreuk. Reeds in de bestreden beslissing werd immers duidelijk aangegeven dat twee van zijn ooms langs moederszijde –dus ook deel uitmakend van zijn ex-schoonfamilie- in Iran woonden toen ook hij daar verbleef, dat zij weliswaar hebben geprobeerd de scheiding af te wenden maar nergens uit verzoekers verklaringen zou zijn gebleken dat zij hem hebben bedreigd. Het loutere feit dat zij, en twee broers van zijn ex-vrouw in Afghanistan heel kwaad waren nadat ze van zijn nieuwe huwelijk hoorden, maakt op zich nog geen vervolging uit, of een reëel risico op ernstige schade. Verzoeker huwde immers reeds opnieuw in 2009 en bleef sedertdien nog ruim twee en een half jaar in Iran, zonder dat iets tegen hem werd ondernomen, ook niet door de ontstemde ooms die ook in Iran woonden. Verzoekers vrees, die zou zijn geïnduceerd door het feit dat hij via via zou hebben vernomen dat hij het slachtoffer zou worden van erewraak vanwege zijn voormalige schoonfamilie, overstijgt dan ook geenszins het niveau van een in niets geconcretiseerde of geobjectiveerde vrees voor problemen zodat een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Afghanistan niet kan worden aangenomen. Een schending van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond.

Voorts, wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie in Herat en de daaruit voortvloeiende conclusie van de verwerende partij dat er actueel voor burgers in het district Herat geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, dient erop te worden gewezen dat de verwerende partij zich daarbij heeft gesteund op het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” en op de actuele informatie, vervat in de SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van

het conflict" dd. 22 maart 2013) waaruit blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012, de veiligheidssituatie nog steeds verschillend is naargelang de regio en zowel de Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR als de Afghanistan NGO Safety Office de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land situeren. Ook heeft de verwerende partij de bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) in acht genomen, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert, doch duidelijk blijkt dat de veiligheidssituatie in Herat-stad relatief rustig en stabiel is, én het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. "Herat-stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven. Integendeel, de luchthaven van Herat genereert een grote passagiersstroom, vanuit de luchthaven van Kabul, zowel als vanuit andere bestemmingen", zo stelt de verwerende partij nog in de bestreden beslissing. Aangezien de nood aan subsidiaire bescherming moet worden beoordeeld op grond van de situatie zoals die zich voordoet op het ogenblik van het nemen van de beslissing ter zake, kan verzoeker geenszins volstaan met een verwijzing naar een beleidsnota uit 2010 en het feit dat die nog niet werd vervangen. Immers, de informatie waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd is recent, en verzoeker toont niet aan dat ze niet correct zou zijn. Zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing werd gesteld wordt in de SRB de stad Herat omschreven als stabiel met relatief weinig ernstige incidenten. Met de loutere verwijzing naar het feit dat in dit document wel wordt gesteld dat er nog veiligheidsincidenten zijn waarbij burgerslachtoffers vallen, blijkt geenszins dat de verwerende partij ten onrechte uit de zeer genuanceerde informatie zou hebben geconcludeerd dat er geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers, in dit artikel wordt een situatie van willekeurig oorlogsgeweld verondersteld waarbij het geweld van een dermate grote intensiteit is dat terugkerende asielzoekers, louter omwille van hun aanwezigheid, een reëel risico lopen op ernstige schade. Dit blijkt niet uit de voorgelegde informatie.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. "

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. M. RYCKASEYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

A. WIJNANTS